



56. ԻՐԵՔ ՔԱՌԻ ՀԵՔԻԱԹԸ

Կըլնի, չիլնի մի մարդ: Էս մարդին մի սուրու ոչխար կունենա: Օրեն մի օր Էս մարդը հանդումը քնով կընկնի, կզարթնի, կտենա՝ սուրուն աղաքիցը կորել ա: Էդ խեղճ մարդը քառ ա ըլնում:

Ընկնում ա ճամփա դպա իրա սուրուն, սաքի գտնի: Դրան ճամփին մի մարդ ա ռաստ դալի, որ արտը վարում էր, կասի.— Բար՛աշողում ա՛ղպեր, իմ ոչխարի սուրուն շե՛ս տեհե՛ դվորը գնաց:

Էս մարդի բախտիցը վար անողն էլ ա քառ ըլնում: Նա հենց իմանում ա, թե Էդ սուրու կորցնողը ասում ա. «Ի՛նձ էլ տեղ տու վարեմ»:

Ձեռով շանց կտա դպա արտի գլուխը, կասի.— Ա՛յ, հրե ընտեղ անվարել ա, գնա ընդե վարա:

Նա հենց իմանում, թե ասում ա. «Սուրուն դե՛սը գնաց»։ Էդ ճամփեն բռնում ա, դուզ էթում ա, էթում ա էթում, դրուստ որ, իրա սուրուն գտնում ա:

Միտքն ա անում, թե մի ոչխար, յա էժ տանի էն վար անող մարդին, որ բտենց լավություն արեց, իրա ոչխարը գտավ:

Իրա սուրուի միջին մի պողը կոտրած էժ ա ըլնում, էդ էժը ջկում ա, տանում ա վար անողին փեշքաշ. վար անողը հենց իմանում ա՝ ասում ա. «Իմ էժի պողը խի՞ ես կոտրեա», ասում ա.— Ա՛յ շանը՛մ, գյողը՛մ, ես ընչի՛ց եմ խաբար, ե՛ս որդե, քո՛ւ սուրուն որդե, որ պողը կոտրելի:

Նա՛հա՛, սա՛ չէ՛: Դրանք ըտենցութիւնով տալիս են, եքա
կովիլ են անում:

Նոր միտք են անում, ասում են. «էթանք դպա գեղը, ճամպին
ո՛վ ոաստ գա նրան հարցնենք. թող նա մեր գանգատը լսի, տենանք՝
ո՛վ ա մեղավոր»:

էկումն էլ ուղի կըլնեն՝ կէթան: Կէթան, կէթան, կէթան, կտե-
նան՝ հրեա մի ջահել հարս ա գալի. հենց էդ հարսին կհարց-
նեն.— Ա՛յ քիր, ղուրբա՛ն, հլա լսի մեր գանգատը, տես՝ որս ենք
մեղավոր, ըսե՛նց, ըսե՛նց, ըսե՛նց բան:

Իրենց գանգատը կանեն էս հարսին:

Սրանց բախտիցը էս հարսն էլ ա քառ ըլնում. դու մի ասի դրան
իրա կեսուքը տանիցը դուս ա արեւ Հարսն էլ հենց իմանում ա, թե
ասում են. «էլի գնա ձեր տուն», հարսը կասի.— Զէ՛, ախպեր ջան,
ընչանք կեսուրս չմեռնի, ես էն տունը ոտ չեմ դնի:

Դրանք կտենան, որ սա էլ ա իրանց օրին, մի ղադ ա, կթողան
կէթան իրանց բանին:

